

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการใช้จ่ายของพนักงาน โรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่ในช่วงหลังปรับค่าจ้างขั้นต่ำ สามารถสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

5.1 สรุป

จากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ในส่วนของข้อมูลส่วนบุคคลพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 มีช่วงอายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 226 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 มีสถานภาพโสดจำนวน 265 คน คิดเป็นร้อยละ 66.3 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67.0 และทำงานอยู่ในโรงแรมระดับ 5 ดาว และ 4 ดาว อยู่ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 50.0 และ 50.0 ตามลำดับ

สำหรับข้อมูลโครงสร้างรายได้ รายจ่าย และการออม มีผลการศึกษาดังนี้ ในส่วนของรายได้ พนักงานโรงแรมส่วนใหญ่มีค่าจ้างต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน จำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 85.8 โดยมีค่าจ้างเฉลี่ย 9,753.25 บาทต่อเดือน มีค่าบริการส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2,501-5,000 บาทต่อเดือน จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 โดยมีค่าบริการเฉลี่ย 5,211.99 บาทต่อเดือน มีรายได้เสริมส่วนใหญ่ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 76.2 โดยมีรายได้เสริมเฉลี่ย 4,677.78 บาทต่อเดือน มีค่าทิปส่วนใหญ่ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 61.9 โดยมีค่าทิปเฉลี่ย 1,302.56 บาทต่อเดือน และมีรายได้รวมส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10,001-20,000 บาทต่อเดือน จำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 80.3 โดยมีรายได้รวมเฉลี่ย 16,613.75 บาทต่อเดือน

รายจ่ายของพนักงาน โรงแรมจังหวัดเชียงใหม่ สามารถจำแนกค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 3,000-6,000 บาทต่อเดือน จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.5 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มเฉลี่ย 3,968.00 บาทต่อเดือน ด้านเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 72.6 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเฉลี่ย 1,086.56 ด้านที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 78.2 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเฉลี่ย 2,850.00 บาทต่อเดือน ด้านการรักษาพยาบาล ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 301-600 บาทต่อเดือน จำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาลเฉลี่ย 441.00 บาท

ต่อเดือน ด้านสาธารณูปโภค ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.7 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคเฉลี่ย 1,073.80 บาทต่อเดือน ด้านการอุปโภคบริโภค ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน จำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 58.7 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านการอุปโภคบริโภคเฉลี่ย 1,183.72 บาทต่อเดือน ด้านยานพาหนะ ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน จำนวน 258 คนคิดเป็นร้อยละ 66.8 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านยานพาหนะเฉลี่ย 3,172.28 บาทต่อเดือน ด้านครอบครัว ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 1,501-3,000 บาทต่อเดือน จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 48.8 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านครอบครัวเฉลี่ย 2,746 บาทต่อเดือน ด้านการเลี้ยงชีพและทำบุญ ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 500 บาทต่อเดือน จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 81.8 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านการเลี้ยงชีพและทำบุญเฉลี่ย 457.42 บาทต่อเดือน ด้านหนี้สินอื่นๆ ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 1,501-3,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 41.7 โดยมีค่าใช้จ่ายด้านหนี้สินอื่นๆเฉลี่ย 1,510.07 บาทต่อเดือน

การออม พนักงานโรงแรมส่วนใหญ่มีการออมต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 โดยมีการออมเฉลี่ย 1,886.23 บาทต่อเดือน โดยส่วนใหญ่จะออมเงินในรูปแบบของเงินฝากธนาคารมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.8 มีวัตถุประสงค์การออมเพื่อใช้จ่ายในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 35.0 และนิยมออมเงินเป็นรายเดือน ร้อยละ 54.3

5.2 อภิปรายผล

1) พฤติกรรมการใช้จ่ายของพนักงานโรงแรม

พนักงานโรงแรมส่วนใหญ่อยู่ในสถานภาพโสด ยังไม่มีครอบครัว ซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 20-30 ปี หรือเรียกว่า วัยผู้ใหญ่ตอนต้น เป็นวัยที่บุคคลจะสามารถสะสมประสบการณ์ในการทำงานได้เป็นอย่างดี ในช่วงแรกของวัยบุคคลจะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน โดยจะมีสังคมของเพื่อนที่กว้างขวางหลายระดับ รายได้ส่วนใหญ่จึงถูกใช้เป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องอาหารและเครื่องดื่ม เช่น การรับประทานอาหารในร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า โรงแรมต่างๆ หรือไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูง เป็นต้น รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายด้านยานพาหนะ เนื่องจากปัจจุบันราคาน้ำมันเชื้อเพลิงเพิ่มสูงอย่างต่อเนื่อง ทำให้พนักงานโรงแรมใช้จ่ายในด้านนี้เป็นจำนวนมาก และในขณะที่เดียวกันมีพนักงานโรงแรมจำนวนมากที่ซื้อรถยนต์คันใหม่ตามการประกาศใช้นโยบายรถคันแรกของรัฐบาล แต่ทั้งนี้ค่าใช้จ่ายดังกล่าวมีพนักงานโรงแรมบางคนจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายร่วมกับผู้ปกครอง และบางคนก็รับผิดชอบค่าใช้จ่ายนี้คนเดียวทั้งหมด รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยและค่าใช้จ่ายด้านครอบครัว ในส่วนของที่อยู่อาศัยมีพนักงานโรงแรมที่อาศัยในหอพักมากกว่า 200 คน โดยจะเลือกหอพักที่ใกล้กับบริเวณที่ทำงานของตนเพื่อประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

ขณะเดียวกันการใช้จ่ายเกี่ยวกับครอบครัว พบว่า พนักงานโรงแรมส่วนใหญ่ยังไม่มีค่าใช้จ่ายในการอุปการะบุตร แต่ค่าใช้จ่ายดังกล่าวเป็นเงินที่ตนได้ส่งให้กับพ่อแม่เพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 500-3,000 บาทต่อเดือน และสุดท้ายคือ การใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าตามค่านิยมทางสังคม ได้แก่ ค่าใช้จ่ายด้านเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายด้านการอุปโภคบริโภค เช่น โทรศัพท์มือถือ เครื่องสำอางต่างๆ เป็นต้น

2) ประสิทธิภาพของนโยบายที่มีต่อการบริโภคและการออม

แต่เดิมพนักงานโรงแรมมีค่าจ้างต่ำกว่า 6,000 บาทต่อเดือน และได้รับค่าบริการไม่เกิน 4,000 บาทต่อเดือน ทำให้ในแต่ละเดือนพนักงานโรงแรมจะได้รับเงินไม่เกิน 10,000 บาทต่อเดือน ต่อมาเมื่อรัฐบาลมีการปรับค่าขึ้นจ้างขั้นต่ำ อุตสาหกรรมโรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่จึงมีการปรับขึ้นค่าจ้างให้กับพนักงานเป็น 9,000 บาทต่อเดือน หรือบางแห่งก็มีการปรับให้ใกล้เคียงกับ 9,000 บาทต่อเดือนและคงค่าบริการไว้เท่าเดิม เพื่อให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ทำให้พนักงานโรงแรมได้รับรายได้เพิ่มมากขึ้นกว่าอดีต แต่การเพิ่มขึ้นของรายได้นั้นสามารถช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของพนักงานโรงแรมได้บางส่วน คือ มีพนักงานโรงแรมเพียงร้อยละ 3.5 มีความพึงพอใจมากที่สุดและร้อยละ 14.8 มีความพึงพอใจมากในประสิทธิภาพของนโยบายในการลดภาระรายจ่าย เนื่องจากค่าครองชีพในปัจจุบันเพิ่มสูงขึ้น ทำให้การใช้จ่ายในด้านต่างๆเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายในด้านอาหาร เครื่องดื่ม และ ค่าใช้จ่ายด้านยานพาหนะ ในส่วนของการออมนั้นพนักงานโรงแรมส่วนใหญ่จะมีการออมเท่าเดิม ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 50.3 เนื่องจากค่าใช้จ่ายที่สูง ทำให้รายได้ที่เพิ่มขึ้นนั้น ไม่มีผลต่อการเพิ่มของการออมเลย ทำให้ทัศนคติของพนักงานโรงแรมที่มีต่อนโยบายการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำนั้นอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่

5.3 ข้อเสนอแนะในการทำการศึกษารั้งต่อไป

1) เนื่องจากการศึกษารั้งนี้ทำการศึกษาเฉพาะพนักงาน โรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่ที่ทำงานในโรงแรมระดับ 4 และระดับ 5 ดาวเท่านั้น ดังนั้นในการศึกษารั้งต่อไปควรศึกษาโรงแรมระดับอื่นๆ เช่น ระดับ 3 ดาว เป็นต้น เพื่อให้เห็นภาพรวมของโครงสร้างรายได้ รายจ่าย และการออม ตลอดจนทัศนคติของพนักงาน โรงแรมอื่นๆที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

2) เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลในช่วงเดือนเมษายน-พฤษภาคม ปี พ.ศ. 2556 ซึ่งเป็นช่วงที่พนักงานโรงแรมมีรายได้ต่ำ เนื่องจากไม่ใช่ช่วงฤดูการท่องเที่ยว ดังนั้นในการศึกษารั้งต่อไปควรทำการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในช่วงฤดูการท่องเที่ยว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของโครงสร้างรายได้ รายจ่าย และการออม

3) ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ ได้มาจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งบางครั้งผู้ตอบแบบสอบถามอาจตอบคำถามไม่ชัดเจนหรือไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลได้ ในการศึกษารั้งต่อไปจึงควรเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved